

Tự Do

Tôi đi tìm tự do
Từ lúc bước chân vào đời

Lúc tôi sinh ra đời
Tôi không có tự do
Gia đạo, giáo điều làm tôi ngộp thở
Tôi không thoát ra được
Bởi tôi chẳng nuôi nổi thân tôi.

Lúc tôi trưởng thành
Tôi đánh mất tự do
Danh vọng, sự nghiệp, miếng cơm, manh áo
Trói chặt tôi không cho tôi cựa cựa
Tôi không thoát ra được
Bởi tôi không trả nổi nợ tôi.

Lúc tôi gia nhập xã hội loài người
Tôi bị cướp tự do
Kẻ khôn ngoan tung ra luật lệ
Như thòng lọng xiết cổ kẻ ngây thơ
Tôi không thoát ra được
Bởi tôi còn mãi mãi ngu ngơ.

Lúc tôi mở khóa tình yêu
Tôi xua đuổi tự do
Như món đồ không cần thiết
Tôi khép tai, mắt, tim
Cảm quan đem khóa chặt
Đam mê và dục vọng
Gửi tất cả nơi em
Tôi không thoát ra được
Bởi thiếu câu trả lời
Sao tình yêu em không đủ?

Lúc tôi mở cửa hôn nhân
Tôi quên hẳn tự do
Tôi chẳng còn là tôi
Vì tôi thành hai người
Nhân lên thành ba bốn
Bài toán không giải được
Trách nhiệm cộng nghĩa tình
Bớt đi những cảm thông

Tự do thành số không
Tôi không thoát ra được
Bởi không ai tin tôi
Tôi vẫn của riêng tôi.

Giờ tôi đã hiểu ra
Tự do là kinh tế
Nếu tôi nuôi nổi tôi
Tôi đã được tự do
Vào thuở tôi còn bé
Nếu tôi trả lương tôi
Và trả nợ của tôi
Tôi đã được tự do
Khi tôi thành người lớn
Nếu tôi mua kẻ khôn
Để không xiết cổ tôi
Mặc bất công xã hội
Tôi đã được tự do.

Riêng em chẳng cần tiền
Tôi biết điều em muốn
Là tôi CHỈ yêu em
Và tôi mãi yêu em
Là tôi thuộc về em
Em không nói chuyện kinh tế
Em chỉ muốn quyết định đời tôi
Tôi không có giải đáp
Nên vẫn còn là nô lệ.

Tôi tiếp tục tìm tự do
Cho đến khi từ giả cuộc đời.

Ôi đời tôi!

Đỗ Quý Dân